

LOTTE PETERSEN

*Liefs
van een
leugenaar*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Lotte Petersen
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Iris Andringa / Oog in Oog Fotografie
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 027 1459 3
ISBN 978 94 027 7097 1 (e-book)
NUR 301
Eerste druk mei 2024

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

‘Ik wil alles precies het tegenovergestelde,’ zeg ik.

Het is een zonnige dinsdagmorgen en ik ben zomaar de salon binnengelopen. Die ochtend ben ik wakker geworden met het gevoel iets te moeten doen. Een kriebel waar ik meteen gehoor aan wil geven. Ik ben naar de dichtstbijzijnde salon gelopen en in een stoel neergedaald. Nu staat de kapper achter me met een vertwijfeld gezicht.

‘Wat bedoel je?’

‘Als het maar gewoon anders is dan wat ik nu heb.’

De kapper kijkt me in de spiegel even aan, aarzelt en haalt dan zijn schouders op.

‘Oké, wat je wilt.’

De schaar gaat erin. Ik hoor een scherp geknisper en zie donkere plukken haar een voor een op de grond vallen.

De kapper maakt verschillende mengsels met bleek, verf en toner. Wanneer ik een paar uur later uit de stoel kom, heb ik een blonde bob en een pony die een groot gedeelte van mijn gezicht verhult. Perfect.

Met snelle passen loop ik terug naar mijn huurappartement aan de Oudegracht. Ik heb geen haast, want mijn agenda is leeg, maar toch houd ik automatisch dit hoge tempo aan.

Terwijl ik langs de gracht loop, denk ik aan verschillende dingen. Aan het stelletje dat ik hier vorige lente aan het water zag zitten, kussend. Aan mijn moeder en de wijdvallende blouses die zij graag droeg met zonnig weer. Aan het boek dat ik vorige week kocht – iets van Nora Ephron – en dat ik nog niet heb gelezen.

Toen ik zojuist in de kappersstoel zat, had ik me heel even opgelucht gevoeld. Ik had een gevoel van controle zelfs, misschien. Maar nu slaat de rusteloosheid weer toe. Ik denk aan Utrecht, hoe saai ik het ben gaan vinden. En aan mijn fiets die al drie weken ergens op het station staat, ik ben de sleutel van het hangslot kwijt.

Maar boven alles bedenk ik dat ik weg wil. Weg uit Utrecht. Weg van mijn baan bij de klantenservice, weg van mijn bed met het harde matras en weg van de buurvrouw die mij telkens Emma noemt in plaats van Emmy.

Met een harde duw gaat de deur van het appartementencomplex open. Ik moet er altijd mijn hele gewicht voor gebruiken om dat gedaan te krijgen.

Mijn appartement bevindt zich op de tweede etage. Het is piepklein maar wel gezellig. Tenminste, het was gezellig in de tijd dat ik me er nog thuis voelde. Ik trok hier een paar jaar geleden in. De wanden verfde ik mokkabruin en crèmewit, zoals een koffiehuis. Voor de ramen heb ik lange, donkerblauwe gordijnen gehangen.

Eén muur wordt gesierd door zwart-witfoto's van willekeurige objecten, zoals een theelepeltje in een glas en een weggewaaid paraplu.

Ik heb me dikwijls afgevraagd wat voor persoon dit soort dingen fotografeert. Dat moet een bijzonder iemand zijn. Alleen bijzondere mensen hebben oog voor zulke alledaagse schoonheid, is mijn overtuiging.

'Met Emmy.'

Mijn telefoon is overgegaan en ik heb opgenomen met de snelheid van een arts op de spoedeisende hulp.

'Waar blijf je?' Donald klinkt geïrriteerd.

'Ik hoef niet te werken vandaag.'

'Jawel.'

'Niet.'

'Ik heb je de roosterwijzigingen zondag doorgemailed, heb je weer niet gekeken?'

'Nee.'

Een vermoeide zucht aan de andere kant van de lijn.

‘Verdorie. Dit is al de zoveelste keer. Echt ik weet niet hoe dit zo –’

‘Ik neem ontslag,’ zeg ik.

Het blijft stil.

‘Ik kom niet meer,’ verduidelijk ik dan.

Ik kijk naar buiten en zie twee mensen hand in hand lopen. Zelfs vanaf deze afstand kan ik zien hoe hun vingers zich in elkaar verstrengelen. Hun schouders raken elkaar wanneer ze iets naar elkaar toe leunen.

‘Wat... Meen je dat nou? Waar komt dit ineens vandaan?’

Ik haal mijn schouders op, ook al is er niemand om te zien hoe ik dat doe.

‘Ik meen het,’ zeg ik. ‘Sorry, Donald. Ik kom morgen wel om de dingen af te handelen.’

Ik hang op voordat Donald de kans krijgt om iets terug te zeggen. Ik heb wel gezegd dat ik de dingen nog kom afhandelen, maar eigenlijk weet ik dat dit al een permanent afscheid was. Ik heb immers meer dan genoeg vakantiedagen gespaard om mijn uitwerktijd mee te compenseren. En dan waren er nog al die onbetaalde overuren. Nee, Donald zou me nergens toe verplichten.

Ik pak een glas kraanwater en ga bij het raam staan. Het stelletje staat er nog steeds. Zij heeft een beetje koperkleurige haren, zoals ik zelf vroeger had. Hij heeft een kaarsrechte rug, ontspannen schouders. Waar zouden ze over praten? Zouden ze aanvoelen dat ik hen bekijk? Het is bijna onmogelijk om niet naar hen te kijken. De aanblik van deze jongen en dit meisje, verliefd aan het water, doet me aan iets denken. Een moment uit mijn eigen leven. Mogelijk het laatste moment dat ik écht gelukkig was.

Bzzt. Mijn trillende telefoon wekt me uit mijn gedachten. Een appje van Donald. Ik begrijp er niets van schrijft hij. Ik klik het bericht weg zonder erop te reageren of er zelfs maar over na te denken.

In plaats daarvan kruip ik achter mijn bureau en open ik mijn laptop. Het duurt niet lang voordat ik een ticket heb gevonden en de boeking is voltooid. Vandaag werd ik wakker met het gevoel iets te moeten doen.

1

De trein komt in beweging. Mijn lichaam veert op en neer op het ritme waarin het voertuig over de spoorrails dendert. Ik zit alleen, gelukkig. Niet dat ik me verplicht zou voelen om een praatje te maken als er iemand bij kwam zitten. Het is vooral een gevoelsding: ik vind het fijn om mijn reis alleen te beginnen. Zonder toeschouwers, zonder vreemde mensen in mijn aura. Al mijn aandacht voor mijn eindbestemming: Parijs.

Vanmorgen toen ik wakker werd, was ik direct blij dat ik van alles af was. Van Utrecht, van de klantenservice, van Donald. Ik heb altijd geweten dat mijn leven daar tijdelijk was. Uitgescholden worden aan de telefoon was nu niet per se iets waar ik als klein meisje van had gedroomd. Toch: het verdiende goed en het werk was makkelijk. Ik was er goed in om de rol aan te nemen van iemand die de persoon aan de andere kant van de lijn nodig had. Een luisterend oor, een regeltante, meer dan eens een boksbal... Het lukte allemaal best.

Soms leukte ik mijn baantje wat op door mezelf een andere naam te geven of het hele telefoongesprek met een nepaccent te praten. Dat hield me een beetje op de been. En toen ineens, gisteren, was ik het zat. Het moest allemaal anders. Het móét allemaal anders.

Landschappen vliegen aan me voorbij. Eerst groen, daarna beton. Eerst plat, daarna heuvelachtig. Eerst bekend, maar al snel niet meer. Mijn trolley heb ik in het bagageruim gezet, maar mijn kleine koffertje staat trouw bij mijn voeten. Het was ooit van mijn moeder, geloof ik.

In het raam zie ik mezelf weerspiegeld. Welke naam zou ik deze vrouw geven als ze geen Emmy had geheten? Dit is een spelletje dat ik vaker speel, vooral wanneer ik vreemde mensen observeer. Zoals het stel een paar stoelen verderop. Ze zijn van middelbare leeftijd. De man draagt een afritsbroek, de vrouw een bloemetjesjurk. Hans en Jeanette, bedenk ik.

Waar zouden ze vandaan komen? Hij uit Den Bosch, misschien. Hij gaat elke zondagochtend de bossen in om vogels te spotten. En zij? Zij komt oorspronkelijk uit Friesland. De bloemetjesjurk is van haar moeder geweest. Ze heeft haar man twintig jaar geleden ontmoet tijdens een vakantie. Meteen viel ze voor zijn Brabantse warmte, omdat ze die bij haar stugge Friese familie tekort was gekomen. Nu zijn ze samen op weg naar Parijs om hun porseleinen huwelijk te vieren. Zoiets, ongeveer.

Wat zal ik zelf eens gaan doen als ik straks op Gare du Nord aankom? Misschien zal ik op het station een overdreven duur croissantje en een cappuccino in een kartonnen beker kopen. Ik kan op een bankje bij het station gaan zitten en mijn drankje drinken. Alsof ik dat vaker zo doe, alsof het een nonchalante handeling is.

Of ik kan naar de Eiffeltoren gaan en er géén foto van nemen, gewoon omdat ik weet dat ik daarvoor nog meer dan genoeg kansen krijg.

Ik zou ook mijn vader kunnen bellen om te vertellen dat ik goed ben aangekomen, al heb ik hem nog niet eens ingelicht over mijn vertrek.

Een jonge vrouw met een grote rugzak komt tussen de stoelen door lopen. Het gewicht van de tas drukt zichtbaar op haar schouder. Ze hangt een beetje naar voren, waardoor het lijkt alsof ze een soort bochel heeft. Met één hand behoudt ze haar evenwicht door zich aan een stoel vast te houden, met haar andere omklemt ze een pakje Capri-Sun.

Capri-Sun. De aanblik van dat fonkelende pakje in haar hand brengt me terug naar andere tijden. Tijden die de afgelopen dagen

en uren vaker om mijn aandacht hebben gevraagd. Eigenlijk bijna elke seconde.

Als ik mijn ogen sluit, kan ik het strand zo voor me zien. Het geluid van de golven ligt nog diep in mijn geheugen begraven. Net als het geroep van de ijscoman die over de stranden banjerde. *Glace-a-la-glance-a-la-glance.*

Ik herinner me mijn eerste drankje, een Breezer, zo fluorescerend geel dat je er een kleine kamer mee kon verlichten. En de oude brasserie waar we hadden ontbeten met de familie. De smaak van vers brood, La vache qui rit en gepasteuriseerde melk.

Ten slotte denk ik aan hem. Natuurlijk denk ik aan hem.

Vanaf het moment dat de zomer was aangebroken, had mijn vijftienjarige lijf een metamorfose ondergaan. Ik was gegroeid. Zo snel dat ik er soms pijn van in mijn benen had.

‘Groeipijnen, noemen we dat,’ had mam gezegd.

Ook zaten ineens overal zomersproeten. Op mijn gezicht, m’n handen, m’n knieën. Zelfs op mijn benen en heupen, die ik elke dag in een andere zomerrok stak. Ik vond het merkwaardig dat mijn lichaam zomaar had kunnen veranderen. Alsof ik een slang was, die zomaar haar oude huid had losgelaten.

Het zwembad was de plek waar het allemaal begon. Ik lag er languit naast, in het gras. Mijn broer Jesse lag een meter verderop. Hij werd geestelijk in gijzeling genomen door een spelletje op zijn Nintendo DS.

Ik daarentegen had geen spelletje nodig om me te vermaken. Kijken naar het zwembad, de gekleurde handdoeken op de ligstoelen en de vogels die zo nu en dan overvlogen, was eigenlijk genoeg. Op dat moment voelde ik me heel gelukkig.

Het was lang niet zeker geweest of de vakantie naar Frankrijk door zou gaan. Pap en mam hadden het in de tijd ervoor erg druk gehad en waren bovendien niet al te gezellig tegen elkaar geweest.

Een week van tevoren werd de knoop toch doorgehakt. De camping werd geboekt en de spullen werden verzameld. Mijn ouders hadden alles gedaan met een snelheid die Jesse en mij verraste. Alsof ze drastisch toe waren aan een nieuwe omgeving. Net als ik trouwens. Een omgeving ver weg van proefwerken, klasgenoten die grappen maakten over mijn kleding, en leraren die tegen me spraken alsof ik achterlijk was. Het liefst zou ik nooit meer terugkeren naar dat alles.

Toen ineens was hij daar. Het moment waarop alles veranderde. Hij stond met zijn rug naar me toe. Een brede, zongebruinde rug. De druppels water die op zijn huid plakten, glinsterden in het zonlicht. Het was zonder twijfel een van de mooiste ruggen die ik ooit had gezien. Toen hij zijn gezicht naar me omdraaide en zijn blik vluchtig de mijne ontmoette, was ik verliefd.

Het gebeurde gewoon, alsof het zo had moeten zijn. Nooit eerder had ik zóiets gevoeld. Ik had mijn klasgenoten erover gehoord en ik had erover gelezen in de *Tina* en de *Hiltkrant*. Maar nu het mij – Emmy Blom – overkwam, wist ik zeker dat die mensen niet eens wisten wat verliefdheid was. Dit gevoel, dat ik had, was nergens mee te vergelijken.

De jongen glimlachte quasi geïnteresseerd. Toen dook hij weer in het water, alsof er niets was gebeurd. Alsof hij niet zojuist mijn wereld had stilgezet en de standen van de sterren en de maan zo had veranderd dat hij het middelpunt van het universum was geworden.

Ik was zo overrompeld door alles dat ik alleen maar stil op mijn handdoek kon blijven zitten en wachten.

Toen de jongen even later uit het water kwam en ook op zijn badhanddoek ging liggen, nam ik de tijd om hem te bestuderen. Zijn badlaken was van O'Neill. Naast hem lag een grote opblaaskrokodil die eruitzag alsof-ie nog nooit een druppel water had gezien. Er was iets aan deze jongen. Ik kon niet direct vaststellen waarom, maar er was iets speciaals. Hij was anders dan de andere jongens hier.

‘Het valt op hoor, als je zo blijft staren...’ De stem van Jesse onderbrak mijn gedachten. Het was de eerste keer in een uur dat hij iets had gezegd.

Ik keek over mijn schouder. Jesse had zijn spelletje ingeruild voor een voetbalmagazine. Waarom had hij dat blad überhaupt meegenomen? Jesse hield niet eens van voetbal, hij deed maar alsof. In zijn mondhoek prikte het rietje van zijn pakje Capri-Sun, waarin hij kneep alsof het een stressbal was.

‘Bemoei je er niet mee,’ zei ik.

Terwijl ik me weer omdraaide, dacht ik na over de listen die ik kon bedenken om de jongen met de mooie rug te ontmoeten.

‘Sorry, is dit al Parijs?’

De jonge vrouw met de grote rugtas buigt zich naar me toe en wekt me uit mijn gedachten. Ik knik.

‘Bedankt.’ Ze knikt terug met een ernstige blik in haar ogen.

Even bestudeer ik haar gezicht. Echt een Angela, bedenk ik.

Wanneer de trein Gare du Nord bereikt, voert een mensenstroom me mee. Pas wanneer ik, opgenomen in een kolkende massa, een heel eind langs de trein over het perron loop, besef ik hoe groot het station is.

Om me heen klinken verschillende talen. Duits, Engels, Nederlands... En Frans, uiteraard. Ik ben altijd al jaloers geweest op die taal. Zo elegant en tegelijkertijd zo bruisend. Je zou een pak maagzuurremmers kunnen bestellen bij de drogist en het zou nog klinken als poëzie.

‘Look out!’

Net op tijd weet ik een zich haastende Brit met een enorme rolkoffer te ontwijken. Ondertussen probeer ik de bordjes naar de metrolijnen te volgen. Het station is overweldigend. Giechelende toeristen, uitgelaten kinderen, chagrijnige zakenlui prattend in hun oortjes... Iedereen bestaat compleet in zijn eigen

wereld, hier op station Gare du Nord. En binnenkort zal ik de mijne vinden.

Aangekomen bij de centrale hal scan ik de grote plattegrond voor de goede metrolijn. Lijn 5, richting de Place d'Italie. Die moet ik hebben. Ik moet uitstappen bij de halte Bréguet-Sabin. Vanaf daar zal het maar een paar minuten lopen zijn naar mijn nieuwe appartement. Een Airbnb die ik voor de komende drie maanden heb geboekt. Drie maanden, dat moet genoeg zijn om een start te maken met mijn plan.

De metro is benauwd en vol. Ik sta vlak bij een van de deuren en bewaar mijn evenwicht door een paal te omklemmen. Alle stoeltjes zijn bezet. Op het rijtje naast me zitten twee jonge vrouwen met blote, zongebruinde benen en los vallende kleren. Ze dragen geen bh. Daar wil ik niet op letten, maar het valt toch op.

De andere stoelen worden bezet gehouden door een oudere vrouw in een broekpak en een jongeman die me aanstaart. Mijn blik schiet af en toe naar hem terug, dat kan ik niet helpen. Hij is niet onknop. Donkere, zorgvuldig gekamde haren, een stoppelbaardje en lichtblauwe ogen. Ik verstevig mijn grip om de paal iets en ik wend mijn blik af. Nee, ik ga me niet laten afleiden door willekeurige Fransen. Ik kom hier met een missie.

Als ik de metrohalte uit loop, zie ik meteen de Colonne de Juillet, die midden op de rotonde staat. Even is het alsof het hoge, statige monument alleen voor mij bedoeld is. Een herkenningspunt, een cadeau van Parijs: hallo Emmy, je zit hier goed hoor! De gouden engel op de top glinstert veelbelovend.

Mijn schouders ontspannen iets en zakken een beetje. Het ouderwetse koffertje in mijn linkerhand en de trolley die ik met mijn rechterhand achter me aan sleep, lijken even gewichtloos te worden. Met grote passen ga ik op weg naar mijn appartement. Ik vertrouw erop dat mijn richtingsgevoel goed genoeg is.

Op weg naar mijn nieuwe woning passeer ik het ene na het andere terras. Ze zien er stuk voor stuk aantrekkelijk uit. Ik loop dichtbij genoeg om het geklets en gelach van de mensen en het

klinken van de glazen te horen. De vrolijke geluiden werken aanstekelijk.

Ik voel een glimlach op mijn gezicht verschijnen en direct lacht een passerende voorbijganger terug. Zodra we elkaar passeren draait de man zijn hoofd om me na te kijken. Ik kijk niet terug, vastberaden om mijn focus te houden op de persoon voor wie ik naar Parijs ben gekomen. En op het appartement dat ik probeer te vinden natuurlijk.

Na een paar verkeerde straten in te zijn gelopen is het raak. Ik herken het beeld van de foto's. Niet alleen vanwege de kleine helling in de straat, maar ook vanwege de gevels van de cafés. Verderop in de straat zit Café de l'Industrie, een in het oog springend pand met een uitgesproken rode gevel en een groene overkapping.

De plek waar ik moet zijn, herken ik ook duidelijk. Le Café des Chats. De kozijnen zijn helderblauw en naast de naam van het café is een kat met een kop koffie geschilderd. Iets verder op de gevel zie ik illustraties van muizen. Ja, dit is de goede plek. Onmiskenbaar.

Achter het raam van het café zit een pluizige, witte kat naar buiten te turen. Bijna laat ik me verleiden om naar binnen te gaan – ik ben gek op katten – maar toch houd ik me in. In plaats daarvan focus ik op de deur naast de etalage en zoek ik in mijn telefoon naar de code die verhuurder heeft gestuurd. 7-3-8-2. Die zal ik vast snel uit mijn hoofd kennen.

Een korte piep. Zachtjes duw ik tegen de deur, die geeft direct mee. Ik kom uit op een binnenplaats. Het is vreemd om ineens zo'n pleintje aan te treffen achter de deur. Het voelt bijna als een soort Narnia.

Ik leg mijn hoofd even in mijn nek om de gezellige balkonnetjes te bestuderen. De meeste zijn behangen met bloemen en planten. De Parijzenaren hebben er moeite voor gedaan.

Als ik het pleintje oversteek, kom ik uit in een tochtige hal. Even neem ik een moment om de ruimte in me op te nemen, al valt er weinig te zien behalve wat naar binnen gewaaide boombladeren en een rij postvakjes met afgebladderde verf. Achter in de ruimte zijn

de trap en de lift. Een klein, gammel uitziend hok met een ijzeren hekje en een schuifdeur ervoor. Op de deur hangt een briefje.

INOPÉRANT

Ik kan wel raden wat dat betekent, dus ik ga naar de trap. Vijf trappen naar mijn appartement... Elke dag. Misschien blijven al die Parijzenaren daarom zo in vorm: door de onbetrouwbare liften. Ik dacht altijd dat ze zo slank bleven door al dat roken.

Na een stevige klim met één korte adempauze en twee harts-tochtelijke zuchten hebben mijn koffers en ik de juiste verdieping bereikt. Mijn hart klopt snel, en niet alleen van de inspanning. Ook van nieuwgierigheid.

Ik heb mijn appartement op foto's gezien, maar door de haast waarmee ik mijn boeking deed, heb ik niet heel lang gekeken. Ik weet bijvoorbeeld niet meer of ik een balkon heb, al hoop ik natuurlijk van wel.

Even vliegt er een Romeo-en-Julia-scène door mijn gedachten. Hij en ik. Ik zou buiten over de balkonreling leunen, badend in het maanlicht. Hij zou beneden staan en romantische dingen zeggen in het Frans. Of roepen, liever, want de vijfde verdieping is best hoog en Parijs is niet bepaald een stille stad.

Ik check de code van het sleutelkastje op mijn telefoon en voer deze in. Het kluisje klikt open en ik vind er een grote koperen sleutel, die er nogal mysterieus uitziet. Hij voelt zwaar en dat klopt wel, het is immers een belangrijk moment. Met een ceremoniële zorgvuldigheid steek ik de sleutel in het slot en draai ik de deur open. Dit is het, denk ik dan. Dit is het begin van mijn nieuwe leven.

Het appartement is bescheiden, maar mooi. De twee hoge ramen die uitkijken op de Rue Sedaine, laten veel licht door. De woonkamer bestaat uit een wandkast, een kleine tweepersoonssofa en een tafeltje.

Om de hoek is een piepklein keukentje. Je zou er met twee per-

sonen niet eens comfortabel kunnen staan. Dat is echter geen probleem, want deze plek is voor mij alleen. Wanneer ik straks mijn doel heb bereikt, zal ik wel een definitievere plek vinden. Of misschien zal ik direct bij hem intrekken. Wie weet wat de liefde mij zal brengen?

De badkamer is mijn favoriete ruimte van het appartement. Dat komt voornamelijk door de vloer, die bestaat uit kleine ronde keitjes. Het voelt als een voetmassage wanneer ik erover loop. En dan die mooie, grote spiegel met de spots in de spiegelrand. Het is heel glamoureuus om daarvoor te staan, ik voel me net een filmster.

Een balkon ontbreekt helaas, maar de grote ramen gaan wel helemaal open en bieden een prachtig uitzicht op de Parijse daken.

Het enige wat ontbreekt aan dit studio-appartement is – toch vrij essentieel – een bed. Terwijl ik in de woonkamer sta, probeer ik me te herinneren hoe dat eruitzag op de website. Ik weet zeker dat er een bed op de foto's stond. De enige conclusie die ik kan trekken, is dat ik de bank moet uitklappen. Voorzichtig kniel ik voor de sofa en bestuur ik de constructie ervan. Dan spot ik ergens een hendel.

'Gelukkig,' mompel ik tegen mezelf.

Ik geef er een harde ruk aan en de bank klapt uit tot een groot bed met dekens en al. Het is zelfs al opgemaakt. De lakens zijn kleurrijk en meisjesachtig. Er staan geometrische figuren op in allerlei verschillende pasteltinten. Het doet me denken aan mijn vroegere bed in Zuid-Spanje. De roze lakens waar mijn ex-vriendin Selena zo trots op was. Dat waren andere tijden, dat was een ander leven.

Met een gelukkige zucht laat ik me op bed vallen. Mijn gezicht drukt in een van de hoofdkussens en de geur van waspoeder dringt mijn neusgaten binnen. Even houd ik mijn adem in om alles te laten bezinken. Ik ben in Parijs. Eindelijk in Parijs. Wat voelt dat goed.

Na een uitgebreide douche, waarbij ik alle Franse zeepjes probeer die de host voor me heeft achtergelaten, ga ik in mijn badjas op bed zitten. Ik tuur door het raam. Het uitzicht is mooi. Niet zozeer de straat beneden, maar wel het uitzicht over al die kleine Parijse daken.

En in de rechterhoek staat de Colonne de Juillet, het monument op de Place de la Bastille, dat fier boven alles uitsteekt. Ik zou er uren naar kunnen kijken, maar dat is niet het plan. Nee, vanavond moet ik me voorbereiden. Nu ik na al die jaren eindelijk bij hem in de buurt ben, wil ik geen tijd meer verspillen.

Ik pak mijn telefoon en kijk aandachtig naar alle opgeslagen afbeeldingen die ik heb verzameld. Daar zit hij, op een dakterras in Parijs. Hij is hier zo vaak gefotografeerd, het moet wel zijn vaste lunchplek zijn. En niet alleen die van hemzelf, ook die van zijn collega's. Bovendien is hij er talloze keren getagd door andere mensen. Op Instagram, maar ook op Facebook. Vroeg of laat zal ik hem daar tegenkomen.

Ik tuur nog even naar zijn gezicht op de foto. Zijn donkere ogen en zijn brede, keurig rechte schouders. Ik zou hem ongetwijfeld meteen herkennen.

Een notificatie licht mijn scherm op. Iemand heeft mijn voice-mail ingesproken. De oproep had ik niet gehoord, maar dat is geen verrassing, want het geluid van mijn telefoon staat bijna altijd uit. Bellen is niet echt mijn ding, ik houd er niet van om overvallen te worden. Ik luister het bericht af.

'Emmy... Ik weet dat je er vrij zeker van was dat je weg wilde. Uhm... Toch wilde ik het nog even proberen. We zouden het fijn vinden als we je bij ons konden houden. We waren heel tevreden over je klantencommunicatie en je *people skills*. Nou ja, goed. We kunnen het ook over de compensatie hebben. Daarover wil ik graag praten. Bel wanneer je kunt. Yes, dat was het.'

Einde bericht.

De robotstem vraagt of ik de boodschap nogmaals wil beluisteren. In plaats daarvan wis ik het bericht. Die naïeve baas van me, met zijn treuzelende verhaal. Dat ik met hem te maken had, lijkt alweer in een vorig leven.

Voor hem is alles hetzelfde, maar ik ben inmiddels opnieuw begonnen.